

Чаробни гласник

„Вода је баш топла!“, смејала се Рејчел Вокер. Седела је на стени, на плажи Кишног острва, бућкајући ногама по плавичастој води. Њена пријатељица Кирсти Тејт обилазила је стење тражећи шкољке.

„Пази да се не оклизнеш, Кирсти!“, довикну госпођа Тејт. Она је седела

Скај ☆☆☆☆☆

нешто даље на плажи, с госпођом Вокер.

„Добро, мама!“, одврати Кирсти.

Гледајући у своја боса стопала, опази како се један бусен морске траве креће.

Испод њега се назирало нешто плаво и сјајно. „Рејчел! Дођи овамо“, повика она.

Рејчел приђе Кирсти. „Шта је то?“, упита она.

Кирсти показа на траву. „Овде испод нешто се плави“, рече она. „Питам се шта је то...“

„Скај, плава вила?“, упита Рејчел одушевљено.

Старац Мраз је својом чаролијом прогнао седам вила дугиних боја из Вилинске земље. Сада су се оне криле на Кишном острву. Док све не буду пронађене, Вилинска земља биће безбојна. Рејчел и Кирсти обећале су вилинском краљу и краљици да ће их спасти.

Бусен морске траве се заталаса.

Рејчел осети како јој срце снажно удара.

„Можда се вила запетљала у трави“, прошапутала она. „Као Ферн, кад је слетела на зид торња.“

Ферн је зелена вила дугиних боја.
Рејчел и Кирсти су већ пронашле Ферн
и њене сестре Руби, Амбер и Сафрон.

Одједном се из бусена морске траве
појави рак. Његова светлоплава, сјајна
љуштура преливала се у дугиним бојама.
Није личио ни на једног
другог рака на плажи.

Кирсти и
Рејчел се
насмешеше
једна другој.
Ово је сигурно
још једна чаролија Кишног острва!

Црвена,
наранџаста,
жута,
зелена,
плава,
индиго,
и љубичаста.

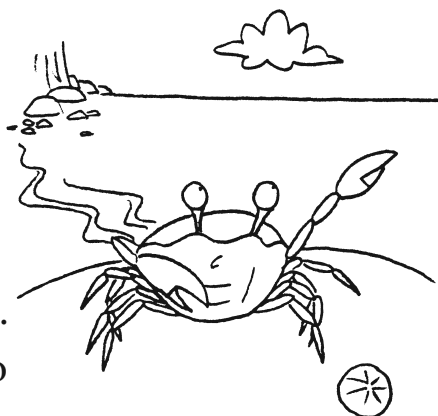
„О, не! Вила у невољи!“, мрмљао је
рак тихо. Глас му је помало личио на
шкрипање облутака на плажи.

„Јеси ли чула?“, упита Рејчел
запањено.

Рак стаде и загледа се навише у девојчице очима на врху пипака. Затим се ослони на задње ноге.

„Шта он то ради?“, упита Кирсти изненађено.

Рак је клештима показивао ка стенама које су се налазиле нешто даље, под литицом. Кренуо је неколико

корака напред, а затим се вратио и поново се загледао у Рејчел и Кирсти.

„Тамо“, рече он својим чудним гласом.

„Мислим да жели да кренемо за њим“, примети Рејчел.

„Да! Да!“, рече рачић, шкљоцајући клештима. Он крену постранце, преко једне велике пљоснате стене.

Скај ☆☆☆☆☆

Кирсти се окрете Рејчел. „Можда зна где је Скај!“

„Надам се да је тако“, одговори Рејчел зажарених очију.

Рак је журио преко песка. Рејчел и Кирсти кренуше за њим. Дан је био врео и сунчан. Изнад њихових глава летели су галебови, машући снажним белим крилима.

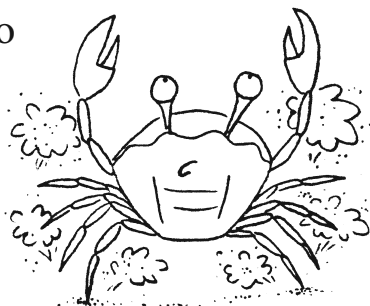
„Рејчел, Кирсти, ускоро ће ручак!“,

довикну госпођа Вокер. „Враћамо се у Колибу Делфин.“

Кирсти тужно погледа у Рејчел. „Али морамо да останемо овде да потражимо плаву вилу. Шта да радимо?“

Мали рак је скакутао горе-доле, дижући у ваздух облачиће песка. „Пођите за мном, пођите за мном!“, викао је.

Рејчел је морала брзо да размишља. „Мама!“, викну она. „Смемо ли, молим те, да ручамо овде?“

Госпођа Вокер се насмеши. „Зашто да не? Дан је диван. Треба да искористимо одмор најбоље што можемо. Скокнућу до колибе заједно с Кирстином мамом и донети сендвиче.“

Имамо још само три дана, помисли Кирсти, а треба да пронађемо још три виле дугиних боја: Скај, Изи и Хедер!

Девојчице махнуше мајкама које су кренуле по ручак. Кирсти се окрете Рејчел. „Боље је да пожуримо. Оне ће се ускоро вратити.“

Рак је прелазео преко једне велике, клизаве стене. Рејчел и Кирсти су се пажљиво пеле за њим. Рејчел виде да на стени има много љупких ружичастих шкољкица.

„Је ли вила негде у
плићаку међу
стенама?“, упита
она. „Је ли овде?“

Рак се загледа у језерце
морске воде међу стенама.
Почеша се клештима по глави.
Изгледао је збуњено. Затим је
наставио.

„Претпостављам да није“, рече
Кирсти.

„Да није овде?“,
упита Рејчел,
застајући код
другог језерца. У
њему је пливала
мала
сребрна
риба.

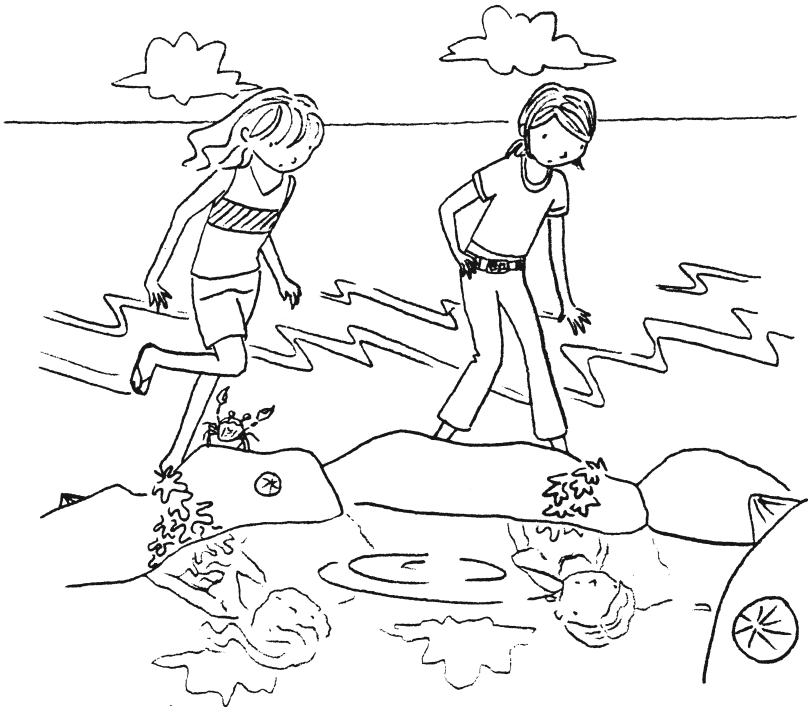

Али, рак одмахну клештима и настави даље.

„Није ни овде“, рече Кирсти.

Одједном, Рејчел угледа једно језерце. Лежало је у подножју литице, одвојено од мора. „Да погледамо овде“, рече она, показујући у том правцу.

Кирсти притрча.

Небо се огледало у површини језерца
као у сјајном плавом огледалу.

Рејчел сустиже своју пријатељицу.
Нагла се и загледала у воду.

Рак је ишао за њима, док су се пипци
на којима су му се налазиле очи њихали
тамо-амо. Кад је умочио клешта у
језерце, вода зашишта попут газираног
сока.

„Вила!“, узвикну рак, вадећи клешта
из воде. Са њих су врцале плаве искрице
и шуштећи падале у воду. Језерце је
блистало од чаролије!